

කුමන භාෂාවකට අයත් සාහිත්‍යයක් වුව ද එය 'විදග්ධ සාහිත්‍යය' හා 'ජන සාහිත්‍යය' වශයෙන් ප්‍රභේද ද්වයයකින් යුක්ත ය. උගතුන් විසින් නිර්මාණය කරනු ලැබෙන සාහිත්‍ය කෘති විදග්ධ සාහිත්‍යයටත්, සාමාන්‍ය ජනයා විසින් කරනු ලැබෙන සාහිත්‍ය නිර්මාණ ජන සාහිත්‍යයටත් අයත් කොට සැලකේ.

ඒ කුමන සාහිත්‍යයක වුව ද, කාව්‍යයට හිමි වන්නේ අද්විතීය ස්ථානයකි. එක් එක් අවධිවල දී උගතුන් විසින් හඳුන්වා දෙනු ලැබ ඇති කාව්‍ය රචනය පිළිබඳ විවිධ ශිල්ප ක්‍රම, නීතිරීති, හා සම්මත සම්ප්‍රදාය අනුව උගතුන් විසින් සම්පාදනය කෙරෙන විදග්ධ කාව්‍ය නිර්මාණ හැරුණු විට විධිමත් අධ්‍යාපනයක් නොලැබූ සාමාන්‍ය ජනයා විසින් තම නිසඟ හැකියාව මත කෙරෙන ජනකාව්‍ය නිර්මාණ ද කාව්‍ය සාහිත්‍යයෙහි දක්නට ලැබේ.

ජනයා අතරේ ම නිර්මාණය වී ජනයා අතරේ ම ආරක්ෂා වෙමින් මුඛපරම්පරාගත ව පැවතෙන කාව්‍ය සාමාන්‍යයෙන් හැඳින්වෙන්නේ 'ජනකවි' නමිනි. විදග්ධ සාහිත්‍යයක් නැති ජන කොටසක් අතර ද ජනකවි පහළ වී තිබීම මෙන් ම වියතුන් කවි ලිවීමට පෙර සිට ම ජනකවි පහළ වී තිබීම ජනකවියෙහි දැකිය හැකි ප්‍රධාන ලක්ෂණ දෙකකි.

සිංහල ජනකවියට ඇත්තේ ඉතා දිගු ඉතිහාසයකි. සිංහල උගතුන් කාව්‍ය ග්‍රන්ථ රචනා කිරීමට පෙර කාලයේ පටන් ජනකවිය ජනයා අතර පැවති

බවට සාධක බුද්ධඝෝෂ හිමියන්ගේ පාළි අටුවාවලින් හමු වේ. ගෝයම් රක්තා ළදැරියන් පිරිසක් විසින් ගායනා කරන ලද ජාති, ජරා, මරණ යන දහම් කරුණු ඇතුළත් හෙළ ගීයක් අසා හික්ෂුන්වහන්සේලා සැට නමක් රහත් ඵලයට පත් වූ පුවත එක් නිදර්ශනයකි. විලක නෙළුම් මල් නෙළුමින් සිටි දැරියක විසින් ගයන ලද අනිත්‍යය සිහිපත් කෙරෙන ගීයක් අසා තිස්ස නම් තෙරුන් වහන්සේ කෙනෙකු රහත් ඵලයට පත් වූ පුවත ද තවත් නිදර්ශනයකි.

කාව්‍ය නිර්මාණ කුසලතාව අතිත සිංහල ජනයාට නිසඟයෙන් ම උරුම වූවක් බව පෙනේ. "සෑම සිංහලයෙකු ම තරමක පාහේ කවියෙකි. යටත් පිරිසෙයින් ඔවුනට කවි යැයි කියන ලද දෙය රචනා කළ හැකි ය" යනුවෙන් ජෝන් ඩේවි සඳහන් කර ඇත්තේ එබැවිනි.

වර්තමානයේ ජනකවි දක්නට ලැබෙන්නේ ලේඛනගත ව වුවත් අතීතයේ ඒවා පැවතියේ ජනයාගේ මතකයෙහි ය; ඒවා ව්‍යාජිත වූයේ මුඛපරම්පරාගත ව ය. එක් පුද්ගලයකු විසින් රචනා කොට කියන ලද කවියක් අසන තවත් පුද්ගලයෙකු හෝ පුද්ගලයන් සමූහයක් හෝ විසින් එය භාවිතයට ගැනෙන්නේ තමන්ට ඇසෙන ආකාරයෙනි. ඒ අනුව ඒ කවිය භූගෝලීය හා සමාජීය සීමා මායිම් පසු කරගෙන මුළු මහත් සමාජය පුරා ම ව්‍යාජිත වේ. එහි දී ඒ කවියේ මුල් ස්වරූපය යම් යම් වෙනස්කම්වලට භාජනය වීම ස්වාභාවික සංසිද්ධියකි. බොහෝ විට ප්‍රාදේශීය ව්‍යවහාර මිශ්‍ර වීමෙන් එක ම කවිය

විවිධ ස්වරූපයෙන් දක්නට ලැබෙන අවස්ථා බොහෝ ය. ඊට නිදර්ශනයක් ලෙස පහත දැක්වෙන කවියෙහි කළු අකුරින් දැක්වෙන ‘එන්ඩ්’, ‘එන්ත’, ‘එන්ට’ යන වචන ප්‍රාදේශීය ව්‍යවහාර අනුව වෙනස් වී ව්‍යවහාර වන ආකාරය දක්වා ඇත;

“ඉර පායා ඉර මුදුනට එන්ඩ් එපා සඳ පායා සඳ මුදුනට එන්ඩ් එපා”

“ඉර පායා ඉර මුදුනට එන්ත එපා සඳ පායා සඳ මුදුනට එන්ත එපා”

“ඉර පායා ඉර මුදුනට එන්ට එපා සඳ පායා සඳ මුදුනට එන්ට එපා”

එසේ ම මේ කවියෙහි ‘මුදුනට’ යන වචනය වෙනුවට ‘අවරට’ යන වචනය ව්‍යවහාර වන අවස්ථා ද තිබේ;

“ඉර පායා ඉර අවරට එන්ත එපා සඳපායා සඳ අවරට එන්ත එපා”

ජනකවිය පූර්ව නිශ්චිත වස්තු විෂයයන් තේමා කොට ගත් නිර්මාණයක් නොවේ. ජන දිවි පෙවෙත හා බැඳී ඕනෑ ම කාරණයක් ජනකවියට වස්තු විෂය වේ. ජීවිතයේ විවිධ අවස්ථා, රැකීමක්ෂා, පුද්ගල මනෝභාව, විනෝදය හා ශාංගාරය, කෙළිසෙල්ලම්, උපහැරණ, ඇදහිලිවිශ්වාස, තේරවිලි ආදී නොයෙකුත් කරුණු ජනකවියට තේමා වී ඇත.

සිංහල ජන සමාජය කෘෂිකාර්මික අර්ථ ක්‍රමය හා බුදුදහම පදනම් කොට ගත් සරල ජීවන රටාවකට අනුගත ව සකස් වූවකි. ප්‍රධාන ජීවනෝපාය වූ ගොවිතැන ආශ්‍රිත කරුණු ජනකවියට බෙහෙවින් වස්තු කොට ගෙන ඇත. සී සෑම, වැපිරීම, පැළ නෙළීම, අස්වනු

නෙළීම, වන සතුන්ගෙන් වගා ආරක්ෂා කරගැනීම සඳහා පැල් රැකීම ආදී ගොවිතැන ආශ්‍රිත කාර්යයන් ජනකවියට තේමා වී තිබීම මෙන් ම එවැනි කාර්යයන්හි දී වෙහෙස නිවා ගැනීමේ හා විනෝදය සැපයීමේ ප්‍රධාන මාධ්‍යය වශයෙන් ජනකවිය භාවිත කිරීම ද විශේෂ ලක්ෂණයකි. ඒ අනුව ‘කමත් කවි’, ‘නෙළුම් කවි’, ‘පැල් කවි’ ආදී වශයෙන් එක් එක් ගොවිතැන් කාර්යයට අදාළ වූ ජනකවි බිහි වී ඇත.

එසේ ම, ජනයා නියැලී සෙසු සියලු වෘත්තීන් හා කර්මාන්ත සමග ද ජනකවිය දැඩි සේ බද්ධ වී පැවතිණි. ඒ අනුව ගැල්කරුවන්, ඔරුපාරු පදවන්නන්, කම්මල්කරුවන්, කුඹල්කරුවන්, පතල්කරුවන්, පන් කර්මාන්තකරුවන් ආදී සෑම වෘත්තියකට ම අයත් ජන කොටස් අතර ජනකවිය භාවිත විය. “කවිය උපයෝගී කර නොගත් කිසි ම වැඩක් සිංහලයාට නැත. වෙලේ දී කමතේ දී, පැලේ දී, ගැලේ දී, පතලේ දී, හේතේ දී, යකඩ තැලීමේ දී සිංහලයාට කවියක් නොකියා ම බැරිය. මේවා වැඩිහරියක් පිරිමින් කළ කාර්යයන් නිසා, කවිය පුරුෂ පක්ෂයට පමණක් සීමා කිරීමට නො හැකි ය. ස්ත්‍රීය ද දර කැඩීම, වී කෙටීම, දරුවන් නැළවීම, පන් නෙළීම, පැදුරු විවීම ආදී කාර්යයන්හි නිරත වීමේ දී කවිය භාවිත කළා ය” යනුවෙන් බද්දේගම විමලවංශ හිමි සඳහන් කර ඇත්තේ එහෙයිනි. ඒ අනුව එක් එක් වෘත්තියට විශේෂ වූ ජනකවි බිහි වී ඇත. ඊට නිදසුන් වශයෙන් ‘පතල් කවි’, ‘කරත්ත කවි’, ‘පාරු කවි’, ‘පන් කවි’ ආදිය දැක්විය හැකි ය.

පුද්ගල මනෝභාවයන් ප්‍රකාශනයට ද ජනකවිය අගනා මාධ්‍යයක් විය. ආදරය,

ශාංගාරය වැනි මනෝභාව සෘජු ව මෙන් ම ව්‍යංගයෙන් ඉදිරිපත් කෙරෙන ජනකවි බහුල ව දැකිය හැකි ය. විශේෂයෙන් තරුණ පරපුර අතර බෙහෙවින් ප්‍රචලිත ව පැවති එවැනි ජනකවිවල ව්‍යංග්‍යාර්ථවත් ප්‍රේමාරාධනා හා ශාංගාරාත්මක ප්‍රකාශන ඇතුළත් වේ.

මවුපිය, වැඩිහිටියන් ආදීන්ගේ ගුණ, කුසගින්න, දරිද්‍රතාව, දරුවන් හා ඥාතීන් විසින් නොසලකා හරිනු ලැබුවන්ගේ දුක් අදෝනා, අපේක්ෂා හංගත්වය, අවමාන විඳීම, අනපේක්ෂිත ව්‍යසන, අඹුසැමි ආරාච්ච වැනි කරුණු ද තේමා වූ ජනකවි සුලබ ය.

ඉසිඹුවක් ලද සැණින් කවි කියා, නටා විනෝද වීම ගැමි ජනයාගේ සිරිත විය. ඒ අනුව විවිධ ජනක්‍රීඩාවල දී භාවිත කවි ද ජනකවි අතර විශේෂ තැනක් ගනී. ලී කෙළිය, ඔළිද කෙළිය, අං කෙළිය, කළගෙඩි නැටුම, ඔන්විලි පැදීම වැනි ජනක්‍රීඩා සම්බන්ධ ව බිහි වී ඇති ජනකවි රැසකි. 'කළගෙඩි මාලය' හා 'ඔන්විලි වාරම්' යන ජනකවි රචනා ඊට නිදසුන් ය.

සිංහල සංස්කෘතිය ගොඩ නැගීමෙහිලා පදනම් වූ බුදුදහමින් ජන සමාජයේ යහපැවැත්ම කෙරෙහි ඉවහල් වන ආධ්‍යාත්මික සංවර්ධනය සඳහා අගනා උපදේශ සැපයීණි. ඒ සඳහා ද ජනකවිය තරම් ප්‍රබල මාධ්‍යයක් තවත් නො වී ය. සමාජය යහමග යැවීමේ අරමුණ මෙන් ම වැරදි, අඩු ලුහුඬුකම් ඇති තැන් විවේචනය කිරීමට හා ඒවා මතු කොට පෙන්වීමට ජනකවිය උපයෝගී කර ගෙන තිබේ.

ස්වාභාවික හේතු නිසා ඇති වන නියඟය, වසංගත, ගොවිතැන් පාළුවීම් ආදිය නිවාරණය සඳහා සිදු කෙරෙන

බලි-තොවිල්, සෙත්-ශාන්ති ආදියේ දී මෙන් ම ගොවිතැනෙන් ඵලදාව ලබා ගත් පසු ව දෙවියන් සතුටු කිරීම සඳහා පුදපූජා පැවැත්වීමේ දී ද ජනයා භාවිත කෙළේ ජනකවිය යි. ඇතැම් දෙවිදේවතාවන් මුල් කරගෙන පැවැත්වෙන ශාන්තිකර්මවල දී ගායනා කෙරෙන ජනකවි විශේෂ ද වේ. දෙවොල්මඩු හා ගම්මඩු ආදී පූජාවන්හි ගැයෙන 'කෝල්මුර කවි' ඊට නිදසුනකි.

තේරවිලි කවි ද ජනකවි අතර කැපී පෙනෙන කවි විශේෂයකි. තේරවිලි සිව්පද වශයෙන් ද හැඳින්වෙන මේ කවිවල විශේෂත්වය නම් එක් කවියකින් ගැටලුවක් ඉදිරිපත් කිරීමත්, ඒ ගැටලුවට විසඳුම තවත් කවියකින් ඉදිරිපත් කිරීමත් ය.

ජීවිතයේ විවිධ සංක්‍රාන්ති අවස්ථා වන උපත, රත්කිරි කටගැම, අකුරු කියවීම, වැඩිවිය පැමිණීම, විවාහය, මරණය වැනි සෑම අවස්ථාවක් ම හා සම්බන්ධ ඇදහිලිවිශ්වාස, සිරිත්විරිත්, වත්පිළිවෙත් මුල් කරගත් ජනකවි ද තිබේ. මේ අනුව ජනකවියේ වස්තු විෂය, ජනයාගේ අවශ්‍යතා මත ජන ජීවිතය හා සබැඳි සියලු අංශයන් ස්පර්ශ කරන පුළුල් පරාසයක පවතින ආකාරය හැඳින් ගත හැකි ය.

බොහෝ විට විදග්ධ කාව්‍යයක දී රචකයා නිශ්චිත ව හඳුනා ගැනීමේ හැකියාව ඇතත් ජනකවියක රචකයා නිශ්චිත ව හඳුනාගැනීමට හැකියාවක් නැත. ඇතැම් විට අන්දරේ වැනි ප්‍රකට කවීන් කියා ඇති කවි ජනයා අතර ජනකවි ලෙස ප්‍රචලිත වී ඇති විශේෂ අවස්ථා ඇතත් ජනකවියේ සාමාන්‍ය ලක්ෂණය නම් එහි අයිතිය සමස්ත ජන සමාජය ම සතු වීම ය.

ජනකවිය හුදෙක් නූගත් ජනයාගේ අව්‍යක්ත රචනා ලෙස බොහෝ විචාරකයන් විසින් සලකනු ලැබුවත් සාහිත්‍යයීය අගය සහිත අර්ථපූර්ණ හා රසපූර්ණ රචනා සිංහල ජනකවි අතර පවතින බව සඳහන් කළ යුතු ය. විශේෂයෙන් ම ජනකවියේ විශේෂ ගුණාංගයක් නම් ඒවායේ පවතින අව්‍යාජත්වයයි. අව්‍යාජත්වය පැවති පමණින් කවිය සාර්ථක නොවන නමුත් රසවත් බව උදෙසා අව්‍යාජත්වය ඉතා වැදගත් වේ.

සංකීර්ණ අත්දැකීම් හා මනෝභාවයන් ඉතා සරල, සුගම බසකින් ඉදිරිපත් කිරීම ද ජනකවියේ විශේෂ ගුණාංගයකි. ජීවිතයට හැකි තාක් සමීප වන සේ උපමා දි අලංකාර භාවිතය සහ ගැඹුරු ජීවන අර්ථ ධ්වනිත කරමින් සරල ව නිර්මාණය කිරීම මගින් ජනකවියේ සාහිත්‍යයීය අගය තහවුරු කෙරෙයි. චිරන්තන කවිසමයට වහල් වෙමින්, ගතානුගතික උපමා ද අලංකාර භාවිත කිරීම වියත් කවීන්ගේ සම්ප්‍රදාය විය. එහෙත් ජනකවිවල ඇත්තේ ජනයා විසින් තමා ජීවත් වන පරිසරය ආශ්‍රයෙන් ග්‍රහණය කර ගනු ලැබූ රමණීය සංකල්ප රූප බව සිංහල ජනකවි විමසන විට පෙනී යයි.

ඕනෑම සාහිත්‍යකරුවකු තම නිර්මාණයෙන් උත්සාහ කරනුයේ පාඨකයාට හෝ ශ්‍රාවකයාට හැඟීම් දැනවෙන පරිදි තම අත්දැකීම ප්‍රකාශ කිරීමට ය. එහෙත් පරිණත, නිර්මාණාත්මක බුද්ධියකින් හෙබි කවියා සිය හැඟීම් ඉදිරිපත් කරන්නේ සංයත ස්වරයකිනි. මේ ලක්ෂණය බොහෝ ජනකවිවල ද දක්නට ලැබේ.

බොහෝ ජනකවිවල යෙදෙන වචනමාලාව භාවපූර්ණ, අර්ථ රසයෙන්

මෙන් ම ශබ්ද රසයෙන් ද අනූන වූවකි. එමෙන් ම ධ්වනිතාර්ථවත් වන බව ද දැකිය හැකි ය. ඒ ඒ අවස්ථාවට හා භාවයන්ට උචිත පරිදි විවිධ වෘත්ත නිරායාසික ව ම උපයෝගී කර ගැනීමට ජනකවිහු සමත් වූහ. දරු නැළවිලි, ඔංචිලි වාරම්, කළගෙඩි නැටුම්, ගොයම් කවි යනාදිය පරික්ෂා කිරීමේ දී මෙය මැනවින් හඳුනාගත හැකි ය. එවැනි කවි හා සම්බන්ධ වන අවස්ථාවන්ට ගැළපෙන රිද්මයන් ඒ කවිවල ගැබ් වී තිබෙන්නේ එහෙයිනි.

ජනකවි භාෂාවේ විශේෂ ලක්ෂණයක් නම් කථා ව්‍යවහාරයට සමීප වචන භාවිත කිරීම යි. ලේඛන භාෂාව හැඩ ගැසෙන්නේ උගත් ලේඛක පිරිසකගෙනි. පොදුජනයාට ලේඛන භාෂා ප්‍රයෝග ගෝචර නොවුණ ද දෛනික ජීවිතයේ දී අන්‍යයන් හා සන්නිවේදන අවශ්‍යතා සපුරා ගන්නා කථා ව්‍යවහාරය ජනකවි නිර්මාණය සඳහා උචිත පරිදි ගළපා ගැනීමට ද මනා හැකියාවක් තිබිණි. කථා ව්‍යවහාර භාෂාව භාවිතය සිදු ව ඇත්තේ උච්චාරණයේ හා ප්‍රකාශනයේ පහසුව මුල් කරගෙන බව පෙනේ. ඒ අනුව ජනකවියේ පද රටා, ශබ්ද රටා මෙන් ම වාක්‍ය රටා සියල්ල ම පාහේ කථා ව්‍යවහාරයට බෙහෙවින් සමීප වේ. එමගින් කවියට තේමා වන අත්දැකීම් හා හැඟීම් දැනීම් ආදිය වඩාත් මැනවින් ප්‍රතිනිර්මාණය කිරීමට හැකි වී ඇත. බොහෝ විට කථා ව්‍යවහාර භාෂාව ව්‍යාකරණ රීතිවලට අනුකූල නොවන නමුත් එයින් කිසිදු ආකාරයකින් රස වින්දනයට බාධාවක් ඇති නො වේ.

මේ අනුව ජනකවිය විදග්ධ කාව්‍යයෙන් වෙනස් වූ ඊට ම සුවිශේෂී වූ අන්‍ය ලක්ෂණ සහිත වූ පොදුජන සාහිත්‍යාංගයක් බව පැහැදිලි

ජනකවිය පිළිබඳ අධ්‍යයනය කිරීම වැදගත් වන්නේ එය ජන ජීවිතය පිළිබඳ වැදගත් කරුණු අනාවරණය කරගත හැකි විශේෂ සාහිත්‍යයක මූලාශ්‍රයක්

වශයෙන් මෙන් ම මානව විද්‍යාත්මක හා සමාජ විද්‍යාත්මක මූලාශ්‍රයක් ද වන හෙයිනි.

රිදියෙන් තනලා රත්රන් ඔබලා	
කැරලි කෙටුවයි	දැකැත්තේ
සුරතට රන්වන් රැලි නංවා ලා	
කදිමට දිලිසෙයි	දැකැත්තේ
අඩියෙන් අඩියට තාල කියන්නට	
සබයෙන් අවසර	ලැබගත්තේ
සතරවරම් දෙවියන්ගේ බලයෙන්	
ගොයම් කපමු අපි	දැකැත්තේ

ඉරට ඉරක් නැත මෙහෙම ඉරක් නැත ඉරිදා පායන ඉර	වාගේ
සඳට සඳක් නැත මෙහෙම සඳක් නැත සඳුදා පායන සඳ	වාගේ
දියට දියක් නැත මෙහෙම දියක් නැත කැලණි ගඟේ දිය දිය	වාගේ
කෙතට කෙතක් නැත මෙහෙම කෙතක් නැත ගොයම් නෙළන මේ කෙත	වාගේ

ලස්සන හිමවතේ මා වී	පැසෙන්තේ
දුක් දෙන අලි ඇතුන් පන්නා	හරින්නේ
රැක්මෙන් දෙවියනේ වෙල බත්	බුදින්නේ
දුප්පත්කම නිසයි මම පැල්	රකින්නේ

බෝඹු ඉඳල දලු ලා දෝ	නො ලා දෝ
කෙකටිය මලේ වක යා දෝ	නො යා දෝ
කැලණි ගඟේ ඔරු යා දෝ	නො යා දෝ
කළුගෙ නගා මෙහි ඒ දෝ	නො ඒ දෝ

කන්ද උඩින් එන කිකිලිය	ගෝමරියේ
නළල් වටින් එන දාඩිය මුතු	කැටියේ
අත පාමුදු පය පාමුදු	වයිරොචියේ
මට පිටුපා ගෙට යනවද	සුරතලියේ

අල්ලා ගෙන නෙරිය අතකින් කිම් ද	නගෝ
වසාගෙන දෙනන අතකින් කිම් ද	නගෝ
හිමියෙක් නැති ගමන් තනි මඟ කිම් ද	නගෝ
අම්බලමේ ඉඳලා අපි යම් ද	නගෝ

බඩගිනි වෙලා මම ගිය කල පුතුගෙ	ගෙට
මැනලා වී දෙකක් දුන්නයි	මල්ලකට
ගන්දෝ නොගන්දෝ කියලා සිතූණි	මට
මැනල ද පුනේ කිරි දුන්නේ මං	නුඹට

දොඩම් කපාලා ඇඹුල් තනාලා	
නාන්ඩ යන හැටි බලන්	කලු
සේලේ ඇඳලා නෙරිය තියාලා	
මීදුලේ සක්මන් කරයි	කලු
දහසක් දීලා වළලු තනාලා	
දැනේ අතලා බලයි	කලු
දුනුකේ මල සේ උළු ගෙයි ඇඳ පිට	
ඔළිඳ කෙළින සැටි බලන්	කලු

ලත් පමණට මැටි ඉදි කරවා	ගෙන
පත් බැඳලා කළගෙඩි තනවා	ගෙන
අත් නැර ම කළගෙඩි තෝරා	ගෙන
සිත් සතොසින් කළ පිඹින්නට වෙන	වෙන

යසසින් වැඩි පත්තිනි කඳ	තෙදිනේ
නුවරට ළඟ පස් නිරිඳුගෙ	උයනේ
වට කොට දස දහසක්	පිරිවරිනේ
අකලට අඹයක් පල ගති	උයනේ

ලිඛිත අභ්‍යාස

1. ජනකවියෙහි පොදු ජන ජීවිතය මැනවින් නිරූපණය වී ඇත. පාඩමේ දැක්වෙන කවි ඇසුරෙන් විමසන්න.
2. ජීවන වෘත්තීන් හැ බැඳුණු අත්දැකීම් ජනකවියාට වස්තු විෂය වී තිබේ. නිදසුන් සහිතව විමසන්න.
3. ජනකවිය අව්‍යාජ ලක්ෂණ පෙන්වන සාහිත්‍යාංගයකි. පාඩමේ ඇතුළත් කවි ඇසුරෙන් විග්‍රහ කරන්න.
4. ජනකවි බසෙහි විශේෂතා පාඩමේ ඇතුළත් ජන කවි ඇසුරෙන් පැහැදිලි කරන්න.